

sanitat catalana (1992, 1998, 2 volums) i *Història de la toxicologia* (1998). Coautor de més de cent cinquanta treballs en revistes internacionals.

Una altra de les seves línies d'investigació és l'estudi dels aspectes sanitaris dels arxius parroquials.

És membre numerari de la Reial Acadèmia de Medicina de Catalunya.

Juli Peretó i Magraner

at a Alzira (Ribera Alta) el 1958. Doctor en ciències químiques en l'especialitat de bioquímica per la Universitat de València. Començà a investigar en biologia molecular de plantes de la mà de José Pío Beltran, al Centre Superior d'Investigacions Científiques (CSIC), feina que continuà en la seva estada postdoctoral al Plant Science Institut de la Universitat de Pennsilvània, als Estats Units. També va ampliar estudis a l'Institut Botànic de la Universitat d'Essen gràcies a una beca de la Generalitat Valenciana. Ja de retorn, esdevingué professor titular de bioquímica i biologia molecular de la Universitat de València, el 1991. Poc després començà un tomb en la seva recerca, sempre en biologia molecular, que el portà a interessar-se per aspectes evolutius del metabolisme i l'origen de la vida, un camp nou que darrerament ha rebut un gran impuls amb el coneixement de la seqüència completa de l'ADN d'algunes espècies. En aquest camp, tal com ens mostra en els seus treballs, l'estudi de l'evolució ha deixat de ser estrictament descriptiu o teòric. També a la Universitat de València ha estat vicerector d'investigació, vicerector de relacions institucionals i comunicació, vicerector de cultura i president executiu de la Fundació General. Ha impulsat el vessant científic de la Universitat Catalana d'Estiu, amb un conjunt de conferències centrades en un tema interdisciplinari que posteriorment ha editat en forma de llibre la Secció de Ciències de l'IEC, i la creació de diversos instituts d'investigació de prestigi internacional. Ha col·laborat amb el CSIC en la formació de centres mixts de recerca. Ha impulsat noves publicacions, com les revistes *Mètode* i *L'Espill*. Ha donat un nou impuls a l'Institut Joan Lluís

Vives, que aplega gran part de les universitats dels Països Catalans. És coautor de *Fonaments de bioquímica*, el primer llibre de text sobre aquest tema en català. Ha publicat articles i participat en nombrosos congressos i projectes d'investigació. És membre de la Societat Catalana de Biologia, filial de l'HEC.

SECCIÓ DE CIÈNCIES I TECNOLOGIA

Membre numerari

Jordi Corominas i Dulcet

at a la Garriga el 1953. Llicenciat en ciències geològiques (Universitat de Barcelona, 1975) i doctor en la mateixa especialitat (Universitat de Barcelona, 1982). És diplomad en enginyeria del medi ambient (1978), en hidrologia subterrània (1979) i en geologia aplicada a les obres públiques (1983). És professor a l'Escola Tècnica Superior d'Enginyers de Camins, Canals i Ports de la Universitat Politècnica de Catalunya des de fa vint-i-dos anys. Actualment és catedràtic d'Enginyeria del Terreny. Ha impartit docència en nombroses matèries de l'àrea de l'enginyeria geològica en les carreres d'enginyer de camins, canals i ports, enginyer geòleg i enginyer tècnic d'obres públiques.

Ha ocupat nombrosos càrrecs acadèmics: secretari acadèmic de l'ETS d'Enginyers de Camins, Canals i Ports de Barcelona (1983-1986), sotsdirector i cap d'estudis de la titulació enginyeria geològica (1990-1993 i 1994), secretari de la Comissió del Pla d'Estudis d'Enginyer Geòleg (1994), vicerector d'Organització i Serveis (1986-1987) i vicerector de Desenvolupament Estatutari (1987-1990).

Ha dut a terme una intensa activitat investigadora en el camp de l'enginyeria geològica i ha dirigit força projectes de recerca en aquest camp. Ha estat investigador a la